

den officielle Statistik angaaende Rusefiskeriet for 1893—94 uddraget Udbyttet for de aabne Kyster, Udbyttet fra Fjorde og Smaaavande, dem, jeg kalder Vedtægtsfarvandene, og endelig for Limfjordens Vedkommende. Man vil da se, at over $\frac{3}{4}$ af det hele Rusefiskeri falde paa de aabne Kyster, hvor § 6 er gældende, og hvor jeg vil paavise, at Bestemmelsen er god og ikke kan undergaa nogen Forandring uden at være til væsentlig Skade for dette Fiskeri. Det viser sig nemlig, at paa de aabne Kyster har Udbyttet i 1893—94 været 694,648 Pund Aal til en Værdi af 303,777 Kr., medens det for Fjorde og Smaaavande kun har udgjort 186,204 Pund til Værdi af 70,842 Kr. og for Limfjordens Vedkommende 36,205 Kr.; Vægten staaar ikke angiven der. Det viser sig altsaa, at for de Farvande, hvor man har haft saa mange Anker mod den ny Aalegaardsparagraf, faar den slet ingen Betydning, og det vil ogsaa vise sig, at i disse Farvande er det ikke Aalegaardsfiskerne, der i synderlig Grad drive dette Fiskeri, men de fri Fiskere. Jeg skal nævne et Eksempel. Kalveboderne er et Farvand, som jeg henregner under de smaa Vande, der gælder en særlig Vedtægt, og der have de fri Fiskere lavet en saadan Afstand imellem Ruseredskaberne, som kun er 10 Favne forskellig fra den af Kommissionen foreslaaede; de have en Sideafstand af 240 Favne. Det er fri Fiskere, de have ingen Konkurrence med Aalegaardsejerne, og have lavet deres fri Aalerustader i Kalveboderne, og de have indfort den nævnte Afstand, som de have fundet passende ogsaa af Hensyn til andre Redskaber. Jeg skal nævne Hurup, Mariager, Randers, Horsens, Vejle, Kerteminde og Odense Fjorde og Svendborg Sund, det er netop de Fjorde, som levere det største Kontingent af Ruseaal fra de smaa Vande, og der er det netop hovedsagelig fri Fiskere, der fiske i Nærheden af Fjordens Munding og langs Sejldybet. I Randers Fjord, hvor Laksegaards-Kommissionen undersøgte Fiskeriforholdene, er det netop de fri Fiskere, der fiske Ruseaal i Fjorden, og det væsentligste Kontingent i Fjordene og Smaaavandene leveres altsaa, som paavist, af de fri Fiskere. Jeg tror altsaa, at det kun er en doktrinær Betragtning, at man ved § 6 skulde være gaaet Frifiskernes Ret for nær. De Fjorde, hvorfra det største Kontingent af Ruseaal leveres, ere hovedsagelig saadanne, som have store Vandtilløb, som f. Eks. for Randers Fjords Vedkommende fra Gudena, eller som ligge paa

Strøget, som Kalveboderne nær ved Forbindelsesvejene mellem Østersø og Kattegat. Det store Træk af Ruseaal falder ellers kun ved de aabne Kyster, medens Vedtægtsvandene faa Smaating fra de ferske Vandløb, der strømme ud i Nærheden, de faa ikke noget af Hovedstrømmen forbi vore Kyster. Der har heller ikke Aalerusefiskeriet den økonomiske Betydning som ved de aabne Kyster. Det er ogsaa i god Konsekvens med den Hovedbetragtning, som er gjort gældende i Christian den V.s danske Lov, „at enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, hvor det er Kongen eller Menigmand til Skade“, at man for Fjordenes Vedkommende har Adgang til at lave Afstandene selv og korrigerer dem, fordi det kan være andre Fiskerier af stor økonomisk Betydning til Skade at bibeholde de almindelige Bestemmelser. Og da det, som paavist, ikke kan berøre Aalegaardsejerne i nogen væsentlig Grad, fordi det ikke der for dem kan betale sig at sætte Ruser ud efter de smaa Partier af Aal, der komme forbi, faar det ingen virkelig praktisk Betydning, at denne § 6 ikke altid kan finde Anvendelse i sin fulde Udstrækning for disse Smaaavande. Der er vist ingen, der har villet bestride Grundvejernes Ret til at fiske med Aalegaard. Det er ganske vist kommet frem her som et fromt Ønske fra den sidste ærede Taler (C. Rasmussen), at der skulde staa i Loven, at det var forbudt alle fri Fiskere at fiske med Aaleruser, saa forstod man bedre Loven. Jeg er ikke enig med ham deri. Jeg kan ikke give ham Ret i den Betragtning. Jeg vil ikke være med til at indsætte en Bestemmelse i Loven, hvorefter det skulde være forbudt Grundejeren at deltage i noget som helst Fiskeri. Man kunde lige saa godt sætte ind, at det skulde være forbudt enhver Fisker at pløje. Den fortrinsvise Adgang, Grundejeren har haft til at sætte Aalegaarde ud fra sin Kyst, knytter sig ganske naturlig til det, at han kan formene andre at betrede sin Grund og sætte noget fast der. Jeg skal støtte mig til en Udtalelse af et tidligere Medlem af dette Ting. Overretsprokurator Leth, som har beskæftiget sig meget med Aalegaardsfiskeriet. Han siger i et Flyveskrift om Aalegaardsretten: „Der er ingen, der tænker paa hverken at fratage Grundejerne eller i mindste Maade at forklejne Retten til at bruge Aalegaarde enhver ud for sin Grund eller paa at tillægge Fiskerne nogen Ret til at bruge dette Redskab, hvilket sidste allerede forbyder sig selv, fordi